

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0115 van 3 maart 2015
in de zaak 1011/0938/A/8/0879

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Yves LOIX en Nele ANSOMS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Johan CLAES
kantoor houdende te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 14 juli 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen van 1 juli 2011, waarbij aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het plaatsen van een demonteerbare zonnepaneel-installatie.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen en met als kadastrale omschrijving .

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 22 december 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 6 januari 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Marc BOES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nele ANSOMS die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Leen VANBRABANT die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord. .

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 12 april 2011 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de verzoekende partij bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van een demonteerbare zonnepaneel-installatie.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan 'Antwerpen', gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De verwerende partij beslist op 1 juli 2011 een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt wat betreft de overeenstemming van het gevraagde met de geldende voorschriften:

“De aanvraag strijdt met het geldend voorschrift want, de activiteit die men ontwikkelt betreft louter het opwekken van energie door het plaatsen van zonnepanelen in velden, er is geen ambachtelijke bedrijvigheid aanwezig noch voorzien op het perceel.”

Wat betreft de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening stelt de verwerende partij, na een beschrijving te hebben gegeven van de kenmerken van het gevraagde en een uitvoerig citaat uit de atlas van de traditionele landschappen in Vlaanderen:

“Vanuit stedenbouwkundig oogpunt is het niet wenselijk om zonnepanelen op de grond te plaatsen los van enig bedrijvigheid op het perceel. Immers een dergelijke inrichting hypothekeert de basisbestemming van het gebied.

Uit de beschrijving in de landschapsatlas, de bindende adviezen van het Ruimtelijk structuurplan van de gemeente [REDACTED] de adviezen van het Agentschap Ruimte en Erfgoed en het Agentschap Natuur en Bos en het advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar van de gemeente [REDACTED] blijkt dat het gebied een zeer hoge landschappelijke waarde alsook een hoge ecologische waarde heeft en dat het naar de toekomst van enige bebouwing dient gevrijwaard te worden.

De voorgestelde inplanting van de zonnepanelen met een zeer hoge bezettingsgraad van het perceel is, zelfs met het behoud van de eutrofe plas, zowel landschappelijk als ecologisch niet gewenst op deze locatie.

De voorgestelde aanvraag schaadt door de aard de goede ruimtelijke ordening en is stedenbouwkundig niet aanvaardbaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging.

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1. §1, 1° VCRO, van artikel 2 §1 van het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996, van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (het Inrichtingsbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij voert in dit middel twee onderdelen aan.

In het eerste onderdeel leidt zij uit de motivering van de verwerende partij omtrent de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening af dat volgens de verwerende partij het hele gebied, bestemd voor ambachtelijke ondernemingen en kleine en middelgrote ondernemingen, van bebouwing gevrijwaard moet blijven. Die motivering is in strijd met de bestemming van het gewestplan Antwerpen.

In het tweede onderdeel voert zij aan dat bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening rekening gehouden moet worden met de bestemming van het gewestplan, dat de landschappelijke en ecologische waarde van het gebied de realisatie van de bestemming niet kan verhinderen en eender welk project kan weigeren, wat nochtans hier het geval is. Zelfs al is er een evolutie in de waarde van het gebied, dan nog volstaat dat niet om de aangevraagde vergunning te weigeren.

2.

De verwerende partij beantwoordt in haar memorie van antwoord de twee eerste middelen samen, maar voegt niets toe aan wat reeds in de bestreden beslissing te lezen staat.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

"14. Verzoekende partij verwijst ook wat het tweede middel betreft vooreerst naar hetgeen dienaangaande uiteengezet werd in het verzoekschrift tot vernietiging, en aanziet dit als zijnde herhaald.

15. In het tweede middel voerde verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte tot de conclusie kwam dat het voorwerp van de aanvraag niet verenigbaar was met de goede ruimtelijke ordening. Bij het beoordelen van deze verenigbaarheid werd vooreerst ten onrechte voorgehouden dat het gebied waarop de aanvraag betrekking heeft van bebouwing gevrijwaard moet worden. Anderzijds wordt bij de in concreto beoordeling van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ten onrechte abstractie gemaakt van de geldende bestemmingsvoorschriften, en wordt de verenigbaarheid uitsluitend getoetst aan de hand van een aantal beleidsmatig gewenste motieven, die nochtans op geen enkele wijze steun vinden in de geldende bestemmingsvoorschriften, wel integendeel.

16. Het is opvallend te moeten vaststellen dat verwerende partij er in zijn antwoordnota niet in slaagt op dit middel te antwoorden. Verwerende partij herhaalt uitsluitend de argumentatie die in de bestreden beslissing werd weergegeven, en besluit daaruit dat de verenigbaarheid getoetst werd, en dat de motivering daarrond werd opgenomen in de bestreden beslissing. Daarnaast merkt verwerende partij op dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen slechts over een marginaal toetsingsrecht zou beschikken bij het beoordelen van de verenigbaarheid van een project met de goede ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving.

17. Verzoekende partij is zich uiteraard bewust van dit marginaal toetsingsrecht van Uw Raad. Het tweede middel dat door verzoeker geformuleerd werd, heeft hierop evenwel geen betrekking. Het middel bestaat uit twee duidelijke onderdelen, waarbij het eerste onderdeel aantoont dat de bestreden beslissing, door op te merken dat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft van bebouwing gevrijwaard moet worden, de realisatie van de gewestplanbestemming onmogelijk maakt. In het tweede onderdeel wordt duidelijk aangetoond dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, zoals doorgevoerd door de verwerende partij, niet enkel de realisatie van de gewestplanbestemming de facto onmogelijk maakt, doch eveneens en niet in het minst gebeurt in strijd met het geldende planologisch kader.

18. Verwerende partij antwoordt op geen enkele wijze op deze argumentatie. In de antwoordnota worden, zoals reeds opgemerkt bij de bespreking van het eerste middel, het eerste en tweede middel samen weerlegd. De verwerende partij volstaat met een citaat van 9 pagina's uit de bestreden beslissing, waarbij alle adviezen die gegeven werden in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning hernomen worden, zonder evenwel aan te kunnen tonen dat de beoordeling van deze goede ruimtelijke ordening gebeurde op basis van het bestaande planologisch kader.

19. Dit is eenvoudig niet het geval. Er wordt in de bestreden beslissing weliswaar gesteld dat de plaatsing van zonnepanelen 'de basisbestemming' van het gebied in het gedrang zou brengen'. Evenwel wordt in de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing zeer duidelijk verwezen naar het feit dat het perceel de facto van bebouwing gevrijwaard moet worden omwille van de landschappelijke en ecologische waarde en net daarom niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de gewestplanbestemming. Integendeel wordt verwezen naar het gemeentelijk RSP en andere adviezen, die op hun beurt evenmin rekening houden met de gewestplanbestemming.

20. Het voorgaande is duidelijk. De bestreden beslissing bevat een zeer summiere beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. In deze beoordeling wordt evenwel volledig voorbijgegaan aan de geldende planologische voorschriften. De realisatie van het gewest-plan wordt op deze wijze bovendien onmogelijk gemaakt.

21. De in de aanhef van het tweede middel aangehaalde bepalingen zijn geschonden. Het tweede middel is gegrond.”

Beoordeling door de Raad

Wat het eerste onderdeel betreft

Tot staving van de gegrondheid van haar stelling dat de verwerende partij van oordeel was dat het hele gebied dat bestemd was voor ambachtelijke en kleine en middelgrote ondernemingen van bebouwing gevrijwaard moest worden, citeert zij de motivering van de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk.

De verwerende partij verwijst weliswaar naar de adviezen van de Agentschappen Ruimte en Erfgoed en Natuur en Bos, en naar het advies van de gemeentelijk stedenbouwkundige ambtenaar, waarin gesteld wordt dat het gebied van bebouwing gevrijwaard dient te worden, maar de bestreden beslissing vervolgt met de overweging: *“De voorgestelde inplanting van de zonnepanelen met een zeer hoge bezettingsgraad van het perceel is, zelfs met het behoud van de eutrofe plas, zowel landschappelijk als ecologisch niet gewenst op deze locatie.”*

De verzoekende partij citeert deze overweging niet in haar toelichting bij het eerste onderdeel. Precies uit deze overweging blijkt dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot het overnemen van de adviezen waarin een bouwverbod als wenselijk wordt vooropgesteld, maar juist daarvan afstand genomen heeft door een eigen beoordeling van de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening.

Het onderdeel, dat ervan uitgaat dat de bestreden beslissing de vergunning weigert omwille van een absoluut bouwverbod, mist feitelijke grondslag.

Wat het tweede onderdeel betreft

1

In het tweede onderdeel, waar de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing over de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening wel integraal weergeeft, wordt gesteld dat latere evoluties in de waarde van het gebied geen weigeringsgrond zijn voor een vergunning die in overeenstemming is met de stedenbouwkundige bestemming van het gebied.

2.

Artikel 4.3.1 §1, 1° VCRO luidt als volgt:

“De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke

elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;3”

3.

De verzoekende partij betwist niet de vaststelling in het bestreden besluit dat de aanvraag voorziet in een zeer hoge bezettingsgraad van het perceel, wat, zelfs als de eutrofe plas in het gebied behouden wordt, zowel landschappelijk als ecologisch niet gewenst is op deze locatie. Daarmee heeft de verwerende partij, zonder deswege door de verzoekende partij te worden bekritiseerd, te kennen gegeven dat zij het gevraagde niet verenigbaar heeft geacht met het gewenste ruimtegebruik, de visueel-vormelijke en cultuurhistorische aspecten. Daaruit blijkt niet dat de vergunning werd geweigerd omdat de verwerende partij van oordeel was dat geen enkele bebouwing in het gebied vergund kon worden.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het middel is ongegrond.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het gewestplan Antwerpen zoals vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, alsmede van de artikelen 7 en 8 van het Inrichtingsbesluit.

Zij verwijst naar de algemene conclusie van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

“De aanvraag is niet vatbaar voor stedenbouwkundige vergunning gelet dat ze strijdt met de ter plaatse geldende stedenbouwkundige voorschriften zowel als met de goede plaatselijke ordening.”

Zij voert in dit middel twee onderdelen aan.

In het eerste onderdeel verwijt zij aan de bestreden beslissing een motiveringsgebrek, doordat er geen enkele afweging is over de bestaanbaarheid van het gevraagde met de bestemmingsvoorschriften. De verwerende partij geeft alleen maar een letterlijke weergave van de planologische bestemmingsvoorschriften, maar geen enkele concrete toets of het gevraagde al dan niet in overeenstemming is met de bestemming van het gewestplan. Er is in het geheel geen antwoord op de vraag waarom een installatie die energie produceert niet thuis hoort in een industriegebied.

In het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat zelfs al zou de loutere vermelding van de bestemmingsvoorschriften volstaan als motivering, die motivering in ieder geval juridisch onjuist is. Het bestemmingsvoorschrift “gebied voor ambachtelijke en kleine en middelgrote ondernemingen” wordt volgens haar gedefinieerd in artikel 8 van het Inrichtingsbesluit. Zij citeert evenwel de omzendbrief van 8 juli 1997. Op grond van deze definitie ziet zij niet in waarom de realisatie van een zonnepark, uitsluitend gericht op de productie van elektriciteit, niet als een industriële (KMO-) activiteit zou kunnen worden aanzien. Zij stelt dat het gevraagde wel in overeenstemming is met de gewestplanbestemming.

2.

De verwerende partij beantwoordt in haar memorie van antwoord de twee eerste middelen samen, maar voegt niets toe aan wat reeds in de bestreden beslissing te lezen staat.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

7. Verzoekende partij verwijst vooreerst naar hetgeen aangaande het eerste middel uiteengezet werd in het verzoekschrift tot vernietiging, en aanziet dit als zijnde herhaald.

8. In het eerste middel voerde verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelde dat het aangevraagde niet bestaanbaar was met de geldende voorschriften.

9. In dit middel toonde verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering omtrent de bestaanbaarheid bevat. Daarenboven toonde verzoeker aan dat het aangevraagde, in strijd met hetgeen in de bestreden beslissing gesteld werd, wel degelijk in overeenstemming geacht moet worden met de gewestplanbestemming industriegebied. De bestaanbaarheid van een installatie voor alternatieve energie met de bestemming industriegebied werd in het verleden overigens reeds bevestigd door de Raad van State:

“dat op het eerste gezicht de in het voornoemde koninklijk besluit van 28 december 1972 opgenomen bestemmingen een planologische inhoud hebben die niet uitsluiten dat constructies of installaties als verenigbaar kunnen worden beschouwd die om reden van de evolutie van de techniek en technologie totaal verschillend kunnen zijn van wat in het verleden doorging als typisch industriële constructies; dat, op het eerste gezicht, vanuit planologisch oogpunt, niet zonder meer kan worden gesteld dat installaties die, zoals te dezen, energie opwekken, niet kunnen worden beschouwd als "industrie" in de zin van het genoemde koninklijk besluit van 28 december 1972; dat hiertoe de door deze installaties voor het maken van het product - electriciteit - gebruikte energiebron - primaire, fossiele, duurzame of hernieuwbare - niet bepalend lijkt; dat dit blijkbaar ook geldt inzake het gehanteerde productieproces; dat het tweede middel niet ernstig is;”

10. Verwerende partij slaagt er niet in om in de weerlegging van dit middel aan te tonen dat de bestreden beslissing (1) een motivering omtrent de vermeende onbestaanbaarheid bevat en (2) dat deze motivering inhoudelijk ook correct is. Verweerder meent eenvoudig te kunnen volstaan met een letterlijk citaat van de gehele bestreden beslissing (9 pagina's!) zonder evenwel zelf de vinger te kunnen leggen op de motivering van de bestaanbaarheid. In de weerlegging van het eerste middel (het eerste en tweede middel worden gezamenlijk weerlegd) stelt verweerder uitsluitend het volgende:

“De aanvraag strijdt met het geldende voorschrift want de activiteit die men ontwikkelt betreft louter het opwekken van energie door het plaatsen van zonnepanelen in de velden, er is geen ambachtelijke bedrijvigheid aanwezig noch voorzien op het perceel;”

11. Dit kan uiteraard onmogelijk volstaan als weerlegging van het door verzoeker ontwikkelde eerste middel, waarin zeer duidelijk aangetoond werd dat het voorwerp van de aanvraag in ieder geval in overeenstemming is met de geldende gewestplanbestemming. Daarenboven kan deze zeer summiere argumentatie niet volstaan om aan te tonen dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd werd. Post factum motieven (in de mate deze zinsnede al als valabel motief aanvaard zou kunnen worden) kunnen uiteraard bezwaarlijk aanvaard worden!

12. Het voorgaande is duidelijk, verweerder slaagt er niet in het te weerleggen. De bestreden beslissing bevat geen motivering over de bestaanbaarheid met de geldende voorschriften. Bovendien wordt ten onrechte geoordeeld tot de onbestaanbaarheid. Het aangevraagde past wel degelijk binnen de bestaande industriële bestemming van het gebied.”

Beoordeling door de Raad

De bestreden beslissing steunt niet alleen op het motief dat het gevraagde niet bestaanbaar is met de bestemming, zoals in het eerste middel wordt voorgehouden, maar ook op het motief dat het gevraagde niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Bij de bespreking van het tweede middel is gebleken dat de kritiek op de bestreden beslissing, in zoverre daarin geoordeeld wordt dat het gevraagde niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, niet gegrond is.

Een vergunning kan maar worden verleend als zij voldoet aan de dubbele voorwaarde dat zij bestaanbaar is met de bestemming van het gebied, en als die voorwaarde vervuld is, zij ook in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Nu bij de bespreking van het tweede middel gebleken is dat de kritiek op de bestreden beslissing, in zoverre daarin geoordeeld wordt dat het gevraagde niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, niet gegrond is, kan het eerste middel, al ware het gegrond, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het middel is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijke bestuur.

In haar toelichting stelt zij dat in deze zaak de bijzondere procedure gevolgd moest worden omwille van artikel 2,4° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de handelingen van algemeen belang, bepaling die luidt als volgt:

“de openbare elektrische leidingen , met inbegrip van de bijhorende infrastructuur, zoals transformatorstations, installaties voor productie van elektriciteit, dienstgebouwen en andere”

Daar het voorwerp van de aanvraag – zonnepark als openbare installatie voor de productie van elektriciteit - binnen het algemeen belang gekaderd moet worden, moet volgens de verzoekende partij geconcludeerd worden dat dergelijke installaties ook gemeenschapsvoorzieningen zijn. De vergunbaarheid van dergelijke voorzieningen moet beoordeeld worden op grond van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit dat als volgt luidt:

“Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied.”

De aanvraag van verzoekende partij werd niet getoetst aan deze bepaling, minstens blijkt dat niet uit de bestreden beslissing, zodat die niet afdoende gemotiveerd is en het voormelde artikel 20 van het Inrichtingsbesluit schendt.

2.

In haar antwoordnota stelt de verwerende partij dat uit het arrest van de Raad van State van 24 februari 2006 met nummer 155.544 blijkt dat het begrip “werken, handelingen en wijzigingen van algemeen belang” geen uitstaans heeft met het bestemmingsvoorschrift “gemeenschapsvoorziening of openbare nutsvoorzieningen”, die planologische begrippen zijn. De verwijzing naar artikel 20 van het Inrichtingsbesluit doet dan ook niet ter zake.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“22. In het derde en laatste middel voerde verzoeker aan dat het aangevraagde, zelfs indien het in strijd geacht zou worden met de geldende gewestplanbestemming (quod non), alsnog vergund had kunnen worden met toepassing van artikel 20 van het KB van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen. Verzoeker verwijst ook voor dit middel in de eerste plaats naar hetgeen uiteengezet werd in het verzoekschrift tot vernietiging, en aanziet dit als zijnde herhaald.

23. Verwerende partij voert ter weerlegging van dit middel aan dat de vaststelling dat een aanvraag handelt over een werk ‘van algemeen belang’ niet volstaat om te concluderen dat sprake is van een gemeenschapsvoorziening. Hoewel dit misschien voor een aantal werken van algemeen belang inderdaad het geval zou kunnen zijn, geldt deze redenering niet voor een ‘zonnepark’ zoals in casu aangevraagd werd.

24. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat een zonnepark zoals in casu aanzien moet worden als een gemeenschapsvoorziening.

25. Verzoeker kan in dit verband vooreerst verwijzen naar de voorbeelden die gegeven worden in de omzendbrief van 8 juli 1997 houdende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen. Volgende werken worden in deze omzendbrief expliciet als ‘gemeenschapsvoorziening’ aanzien:

- *openbare instellingen voor medische verzorging;*
- *gemeentehuis en gebouwen voor gemeentelijke diensten;*
- *cultureel centrum, openbare culturele voorzieningen : zoals bibliotheek, theater, enz...;*
- *rijkswachtpost- en rijkswachtkazerne;*
- *politie;*
- *brandweer;*
- *gebouwen voor overheidsdiensten (rijk, provincie, gemeente);*
- *openbare sport- en spelinfrastructuur (die evenwel normaal moeten aangeduid worden als recreatiegebied);*
- *onderwijsinstellingen;*
- *sociale voorzieningen zoals kinderkribben, instellingen voor bejaarden, rusthuizen, dienstencentra, enz...;*
- *openbare instellingen voor mentaal en fysieke gehandicapten;*
- *gevangenis, wederopvoedingsgesticht;*
- *gebouwen voor het openbaar vervoer, openbare parkings, vlieghavens;*
- *post, telegraaf, telefoon;*

- gerechtelijke instellingen;
- religieuze instellingen en gebouwen voor de eredienst.

26. Verder in dezelfde omzendbrief worden volgende zaken als gemeenschapsvoorziening aanzien:

- drukstations, pompstations;
- transformatieposten;
- ontvangst- en zendmasten voor radio en T.V.;
- radarinstallaties;
- stortterreinen, afvalverwerkingsinstallaties;
- containerparken;
- waterwinningen;
- waterspaarbekken, wachtkommen;
- waterzuiveringsinstallaties;
- meteo-stations;
- begraafplaatsen, strooiweide en crematorium.

27. De Raad van State oordeelde reeds dat windmolens aanzien kunnen worden als een gemeenschapsvoorziening.

28. Er kan weinig discussie bestaan over het feit dat de productie van alternatieve energie ten dienste staan van de gemeenschap, en de facto een dienst van algemeen nut betreft. De vraag of deze dienstverlening al dan niet met winstoogmerk gebeurt, dan wel al dan niet door een private onderneming is hierbij geenszins relevant.

29. De vraag of een bepaalde voorziening ten dienste moet staan van de gemeenschap of van openbaar nut moet zijn is vandaag de meest essentiële voorwaarde en het enige resterende criterium dat voor elke gemeenschapsvoorziening als beoordelingsgrond dienstig kan zijn. Dat in casu sprake is van een inrichting van openbaar nut blijkt zeer duidelijk uit het voorwerp van de aanvraag. Energievoorziening op zich is zonder discussie een gemeenschapsvoorziening. Kolencentrales, later gascentrales en kerncentrales zijn duidelijk 'klassieke' energievoorzieningen. De windparken en de zonne-energievelden zijn de toekomstige hernieuwbare energie-opwekkers. De zonne-energievelden horen zonder twijfel thuis in industriegebieden volgens het gewestplan zoals de druk- en pompstations en de transformatieposten. Er kan derhalve verwezen worden naar het arrest nr. 155.544 van 24 februari 2006 van de Raad van State. De schending van art. 20 van het inrichtingsbesluit is onbetwistbaar. Er anders over oordelen zou het gelijkheidsbeginsel schenden.

30. De productie van elektriciteit aan de hand van zonnepanelen is ontegensprekelijk een gemeenschapsvoorziening. De verwerende partij had dan ook moeten nagaan of de aanvraag vergund kon worden mits toepassing van artikel 20 van het KB van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen. Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissing artikel 20 van het KB, doch evenzeer het zorgvuldigheidsbeginsel."

Beoordeling door de Raad

Of het voorwerp van de aanvraag een gemeenschapsvoorziening is in de zin van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit kan in het midden blijven.

De vergunningverlenende overheid is er immers niet toe gehouden uit eigen beweging te onderzoeken of een vergunning, met toepassing van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit, in afwijking van de geldende bestemmingsvoorschriften kan worden verleend.

Slechts indien een aanvrager uitdrukkelijk om de toepassing van deze afwijkingsbepaling verzoekt, is de overheid ertoe gehouden te motiveren waarom in voorkomend geval aan de voorwaarden om met toepassing van deze bepaling van de geldende bestemmingsvoorschriften te kunnen afwijken, niet voldaan is.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij dan ook niet voor het eerst in het kader van een annulatieberoep de schending aanvoeren van artikel 20 van het inrichtingsbesluit.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 3 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Marc BOES,	voorzitter van de achtste kamer,
	met bijstand van
Thibault PARENT,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,	De voorzitter van de achtste kamer,
-------------------------	-------------------------------------

Thibault PARENT

Marc BOES